

สำนักพิมพ์
มางดา **ริม**

บุพเพแห่งรักร้อยรัดใจ
ข้ามกำแพงวัดนธรรม

ช่อนกกลั่น

สายใยรักข้ามขอบฟ้า

READ FOR LIFE

บุพเพสันนิวาส

นวนิยายรักเพื่อความเข้าใจ
ในประเทศอาเซียน

บทนำ

พฤษภาคม พ.ศ. 2555

ปราณบุรี ราชอาณาจักรไทย

ในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆหมอก ศาสตรา สานศรัทธา บรรจง
ไล่ปลายนิ้วลงบนคีย์เปียโนตามจังหวะเพลง เลดี้อินเรด (Lady in Red)
ของ คริส เดอ เบิร์ก ซึ่งเป็นเพลงโปรดของเธอด้วยความรู้สึกผ่อนคลาย
ระหว่างที่นิ้วของเธอร่ายระบำ นกกระเจี๊ยบสองตัวบินมาเกาะที่หน้าต่าง
ราวกับต้องมนตร์ดนตรี ทั้งคู่ส่งเสียงจิบๆ ประสานไปกับการฮัมเพลง
ของเธอประหนึ่งเป็นนักร้องเพลงคู่ซู้รัก พาให้สายตาเหวี่ยงๆ ของเธออดที่
จะเหลียวขึ้นไปมองพวกมันด้วยความอิจฉาไม่ได้

กระทั่งเสียงแปลกแยกเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมา นักร้องตัวน้อย
ทั้งสองก็หยุดเสียงร้องลงด้วยความตกใจ ก่อนจะพากันกางปีกไต่บินหนี
ขึ้นไปบนฟากฟ้าจนหายลับไปจากสายตา

ศาสตราหยุดเสียงเพลงของตัวเองลงทันที เธอลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้ว
เดินไปที่ริมหน้าต่างตรงที่เคยมีนักร้องประสานเสียงเกาะอยู่ สายตาคม
ได้ตัวเข้มเพ่งมองผ่านสวนที่ดาดดาไปด้วยสีแดงสดของเหล่ากุหลาบงาม
ไปยังรั้วไม้สีขาวสะอาด จนกระทั่งพบว่าเสียงรบกวนนั้นเป็นเสียงของรถ
แปลกตาคันหนึ่ง

เขามองดูเมอร์เซเดส-เบนซ์สีดำมันปลาบที่จอดนิ่งสนิทอยู่ที่ลาน

หน้าบ้านไม้ชั้นเดียวของเขาด้วยความฉงน

นานมาแล้วที่ไม่มีรถหรูหราราคาแพงมาเหยียบที่บ้านหลังนี้ ศาสตราไม่แน่ใจว่าตัวเองรู้จักเจ้าของรถคันนั้นหรือเปล่า เพราะทั้ง ทะเบียน ตัวรถ และสีของมันก็ดูไม่คุ้นตาเอาเสียเลย

บางทีคันขับรถคันนั้นอาจจะหลงทาง หรือต้องการตามหาอะไรสักอย่าง จึงได้แล่นเข้ามาในอาณาบริเวณอันเป็นส่วนตัวของเขาเช่นนี้

หลังจากรถคันนั้นจอดนิ่งสนิท ชายคนหนึ่งแต่งตัวเรียบร้อยด้วยยูนิฟอร์มสีขาวพร้อมหมวกทรงหม้อตาลสีเดียวกันก็เปิดประตูด้านคนขับลงมา ก่อนจะพลิกตัวไปเปิดประตูด้านหลังให้ใครบางคน

ศาสตรามุ่งสายตาไปที่ประตูบานนั้น สิ่งแรกที่เขาก็นึกถึงคือรองเท้า ส้นสูงสีดำมันปลานที่ทอดตัวลงบนพื้นซีเมนต์ด้วยอาการสั่นเล็กน้อย ก่อนที่หญิงสูงวัยอายุราวๆ หกสิบปีในชุดผ้าไหมสีน้ำเงินคาดด้วยแถบสีแดงแถบใหญ่กลางลำตัวจะค่อยๆ ปรากฏตัวให้เขาเห็นในลำดับต่อมา ผู้หญิงท่าทางภูมิฐานคนนั้นเพิ่งพิศมองมาที่ตัวบ้านของเขาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะสุดลมหายใจลึกพร้อมคลีร์มีปากยิ้มอย่างพึงใจ ดวงหน้าของเธอดูอบอุ่นและเต็มไปด้วยความอาวรี หากมีอะไรบางอย่างในแวตาคู่นั้นที่ทำให้เขารู้สึกว่า เธอยังขาดอะไรบางอย่างที่จะมาเติมชีวิตชีวาให้สมบูรณ์ขึ้น

ศาสตราหมุนตัวแล้วย่องออกจากห้องนั่งเล่นเล็กๆ เดินตัดข้ามห้องโถงไปที่ประตูหน้าบ้านซึ่งเปิดรับลมเย็นเอาไว้อยู่แล้ว และยืนรออยู่ตรงนั้นจนกระทั่งเธอเดินเข้ามาหา

“สวัสดีครับ”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นไหว้ก่อนตามวัยที่อ่อนกว่า ผู้มาเยือนยิ้มและยกมือรับไหว้เขา จากนั้นเขาจึงเอ่ยถามออกไปอย่างสุภาพตามมารยาทของเจ้าบ้านที่ดี

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“ที่นั่นบ้านของคุณศาสตราจารย์ไหมจ๊ะ” หญิงสูงวัยเอ่ยถาม เสียงของเธออ่อนเล็กน้อยตามวัย

“ใช่ครับ” เขาตอบอย่างนึกฉงน ก่อนจะแนะนำตัวเองออกไปอย่างสุภาพ

“ผมเองครับ...ศาสตราจารย์”

เขายิ้มกว้างให้เขาราวกับนักชู้ตทองเจอสมบัติล้ำค่า ทำให้เขาสันเล็งเล็กน้อยเมื่อแรกดูจะมั่นคงขึ้น เหมือนกับเสียงที่เปล่งออกมาอย่างเต็มไปด้วยความหวังอะไรบางอย่าง

“ฉันชื่อ ผกา จ๊ะ...ฉัน ผกา”

“ครับ” เขาตอบรับสั้นๆ การเรียงลำดับชื่อเอาไว้หลังนามสกุลหรืออาจจะเป็นแค่ ผนวกกับภาษาไทยที่ไม่ค่อยชัดนัก ทำให้เขาคิดว่าเธออาจเป็นคนต่างชาติ แต่ก็พยายามเก็บความสงสัยถึงการมาของเธอเอาไว้ในใจ แล้วยืนคอยฟังเธอต่ออย่างตั้งใจ

เธอเอียงศีรษะยิ้มให้เขาอีกครั้ง แล้วหันไปพูดอะไรบางอย่างกับคนขับรถ เมื่อชายในเครื่องแบบรับฟังแล้วจึงรีบกลับไปที่รถ ก่อนจะกลับมาอีกครั้งพร้อมกับนิตยสารเล่มหนึ่งซึ่งศาสตราจารย์รู้สึกคุ้นตาอยู่เหมือนกัน

“ไม่ทราบว่าคุณคือคนที่ถ่ายภาพภาพนี้หรือเปล่าจ๊ะ” ผกาเอ่ยถามเขา ก่อนจะหันหน้าไปทักหนังสือมาให้เขาเห็น

ศาสตราจารย์มองปกหนังสือเล่มนั้นแล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ เพราะมันเป็นภาพแรกของเขาที่ได้ขึ้นปกนิตยสารคาเมร่าทราวเวล อันเป็นนิตยสารเกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายภาพเชิงท่องเที่ยวชื่อดังของเมืองไทย รูปปราสาทนครวัดที่เขาถ่ายเอาไว้เมื่อห้าปีที่แล้ว หลายคนบอกว่าเป็นภาพที่เขาถ่ายได้งดงามที่สุด และหลายคนอีกเช่นกันที่บอกว่า ปราสาทซึ่งสร้างโดยกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดพระองค์หนึ่งของอาณาจักรขอมกลับมามีชีวิตชีวาได้อีกครั้งหนึ่งหลังจากที่พวกเขาได้เห็นภาพนี้ ซึ่งก็แน่นอนว่าเป็นโวหารเชิงเปรียบเทียบกับไม่มีวันจะเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่ก็คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าภาพนี้

พลิกชีวิตหลังจากจบการศึกษาของเขาได้อย่างหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว
“ใช่ครับ ผมเป็นคนถ่ายรูปนี่เอง”

รอยยิ้มของผกายิ่งเบิกบานกว่าเมื่อแรกเห็น ทำเอาศาสตราจารย์
ด้วยความสงสัยไม่ได้ว่า เธอชื่นชมฝีมือการถ่ายรูปของเขามากขนาดนี้
เชียวหรือ ถึงได้ตื่นเต้นตามหาเขามาจนถึงที่นี่

“เอ่อ...เชิญเข้ามาข้างในบ้านก่อนดีไหมครับ”

ศาสตราจารย์ไปที่ห้องโถงกลาง ก่อนเดินเข้าไปยังชุดเก้าอี้หวาย
สีขาวที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างอีกฟากหนึ่ง ซึ่งเป็นจุดที่มองเห็นวิวทะเล รวมทั้ง
ได้ยินเสียงเกลียวคลื่นอย่างชัดเจนทีเดียว

เมื่อผกานั่งลงบนเก้าอี้ตัวยาว ศาสตราจารย์เดินปลีกตัวเข้าไปในครัว
หยิบแก้วใส่น้ำเย็นแล้วออกมาวางบนโต๊ะเตี้ยตรงหน้าของผู้สูงวัย ก่อนจะ
ทรุดตัวลงนั่งสงบนิ่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างๆ รอให้เธอเอ่ยถึงจุดประสงค์ในการ
มาเยี่ยมเขาค้างนี้ออกมา

“ฉันกับสามีมีโอกาสเดินทางไปกัมพูชามานานครั้ง เพราะที่นั่นเป็น
บ้านเกิดของเรา แต่ก็ไม่รู้สึกตื่นเต้นเท่ากับการได้เห็นเมืองพระนครผ่าน
นิตยสารเล่มนี้”

ศาสตราจารย์อย่างภูมิใจ คิดว่า ชัน ผกา คงจะมองเห็นความมีชีวิต
ชีวาของภาพนี้เหมือนเช่นคนอื่น แต่เมื่อเธอเริ่มพินิจนิตยสารเล่มนั้นไป
ที่หน้าซึ่งคันเอาไว้ด้วยกระดาษหิซุ เขาก็คิดว่า บางทีการมาถึงของเธอ
อาจจะมื่อะไรมากกว่าที่เขาคิดก็เป็นได้

ผกาวางหนังสือที่เปิดออกลงบนโต๊ะ แล้วผายมือให้เขาดูภาพสลัก
ของนางอัปสรบนผนังปราสาทนครวัดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ภาพนี่ก็เป็นฝีมือคุณใช่ไหม”

“ครับ” เขายกหน้า ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองหญิงสูงวัยที่รอยยิ้ม
ยังไม่จางไปจากริมฝีปาก หากนัยน์ตานั้นก็ยังเต็มไปด้วยความเศร้าสรว้อย
ที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันสักนิด

“คุณผูกชอบภาพนี้หรือครับ”

หญิงสูงวัยพยักหน้า “คุณถ่ายได้สวยดี แสงและมุมกล้องลงตัวมาก มากเสียจนฉันคิดว่านางอัปสรบนผนังแทบจะมีชีวิตชีวาเสียแหละ”

“ชอบคุณครับ”

ฉัน ผกา เฝ้ายิ้ม ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ “ฉันพูดออกไปตามความรู้สึก ภาพนั้นทำให้ฉันคิดถึงบ้านเกิด แต่ฉันต้องบอกคุณตามตรงว่า ที่ฉันเดินทางมาหาคุณวันนี้ ฉันไม่ได้จะมาชื่นชมผลงานคุณเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ฉันอยากรู้อะไรคุณบางอย่างเกี่ยวกับภาพนี้”

ศาสตราจารย์ก็ เข้มลงมองภาพนั้นอย่างพิถีพิถัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเธออีกครั้งด้วยความสงสัย “คุณผูกสนใจอะไรในภาพนี้หรือครับ”

“คุณเห็นกำไลบนข้อมือของผู้หญิงในรูปหรือเปล่า” หญิงสูงวัยเอ่ยขึ้น

วันที่แรกที่ได้ยินคำถามนั้น ฉันคิดว่าเธอจะหมายถึงกำไลข้อมือของนางอัปสรที่เป็นภาพสลักหิน แต่เมื่อก้มลงมองภาพนั้น สิ่งหนึ่งที่สะดุดตาเขาในทันทีก็คือ เริ้วแขนของใครคนหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ตรงมุมล่างขวา ในลักษณะที่คล้ายกับกำลังเชิญชวนให้คนดูภาพนางอัปสรที่เขาจับภาพเอาไว้พอดี และข้อมือข้างนั้นมีกำไลเงินที่สลักเสลาดลลวยวิจิตรพิสดาร ประดับประดาไปด้วยพลอยไพฑูริยสีน้ำเงินเป็นรูปดวงดาวและบุษราคัมสีเหลืองลักษณะเป็นรูปจันทร์เสี้ยว เปล่งประกายสะดุดตา

ศาสตราจารย์ก็ไปพร้อมกับรำลึกความหลัง เขาจำได้ว่าถ่ายภาพแบบนี้มาหลายภาพด้วยกัน ทุกภาพที่ถ่ายมาจะมีจุดบอดอยู่หลายแห่ง ยกเว้นภาพที่มีมืออยู่เพียงจุดเดียว นั่นคือมีเริ้วแขนของใครคนหนึ่งแผ่อยู่ ตอนนั้นเขาเลือกรูปอยู่นาน ในที่สุดก็เลือกภาพนี้ เพราะสิ่งที่เขาต้องการจะแสดงคือรูปสลักนางอัปสรมันมีองค์ประกอบหลายอย่างที่ลงตัวมากกว่าภาพอื่นๆ อีกทั้งเริ้วแขนที่โผล่มาที่มุมภาพกลับทำให้ภาพนี้ดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบหนึ่งด้วย

“ก่าโลรงนี้ทำไมหรือครับ” เขาเงยหน้าขึ้นมองหญิงสูงวัยด้วยความ
ฉงน

“ไม่ทราบว่าคุณพอจะจำได้ใหม่ว่า...”

ผกาทอดเสียงลงอย่างลึกลับ ก่อนจะสูดลมหายใจลึกคล้ายรวบรวม
ความกล้า

“...เจ้าของก่าโลรงนี้เป็นใคร”

ศาสตราจารย์ยืนตากคนถามด้วยความแปลกใจ ก่อนจะก้มลงมอง
ภาพนั้นอีกครั้ง และพยายามนึกว่าตอนนั้นเขาเห็นผู้หญิงคนที่ใส่ก่าโล
รงนี้หรือเปล่า ทว่าสิ่งที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของผู้หญิงคนนั้นก็ไม่มี
อะไรมากไปกว่านี้ เพราะร่างกายของเธอหลุดเฟรมไปพร้อมๆ กับใบหน้า
ซึ่งสามารถบ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของเธอได้มากกว่าก่าโลเพียงวงเดียว

ชายหนุ่มถอนใจอย่างจวนปัญญา

“ผมเสียใจครับ มันตั้งห้าปีมาแล้ว แล้วตอนนั้นผู้คนที่พลุกพล่าน
มาก มันเป็นเพียงแค่เสียงวินาทีเดียวที่ผมตัดสินใจกดชัตเตอร์ถ่ายภาพ
นี้ ตอนนั้นทุกอย่างมันถูกฝังอยู่ที่นั่น ผมเก็บได้ก็แค่เพียงภาพกลับมา
เท่านั้นเองครับ”

เมื่อได้ฟังดังนั้นสีหน้าของผกาก็ถึงกับสลดลง สองมือที่ประสาน
กันอยู่กำแน่นด้วยความรู้สึกผิดหวัง ศาสตราจารย์รู้สึกผิดไม่น้อยที่ไม่
สามารถดึงเอาความทรงจำเหล่านั้นกลับมาได้ เนื่องจากเวลาที่ผ่านมาถึง
ห้าปีนั้นมืออะไรต่อมืออะไรผ่านเข้ามาในชีวิตของเขามากมายเหลือเกิน แม้
เขาจะจำรายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับกัมพูชาเมื่อห้าปีก่อนได้ อย่างเช่น
ความอริของเที่ยง มัคคุเทศก์ชาวกัมพูชา หรือความยิ่งใหญ่ตระการตา
ของปราสาทนครวัด ที่สุดท้ายแล้วก็ทำให้เขาเริ่มเป็นที่จับตามองในวงการ
ถ่ายภาพ หากถึงวันนี้ถือว่าแต่แค่เรียวแขนยาวและก่าโลเล็กๆ วงนั้นเลย
แม้แต่ใบหน้าของเที่ยงที่อยู่กับเขาตลอดสามวันนั้นก็ยังไม่เลือกนาง จนเขา
ไม่แน่ใจว่าจะระลึกถึงชายผู้อาริคนั้นได้อีกหรือเปล่า หากผกาไม่เข้ามา

เตือนความทรงจำของเขาในวันนี้

“ฉันคิดว่า คุณน่าจะยังมีภาพนอกเหนือจากที่ลงในนิตยสารอีกหลายภาพ” ผกาเอ่ยขึ้นอีกอย่างมุ่งมั่น ไม่ยอมแพ้

“ช่างภาพมักจะถ่ายภาพต่างๆ มามากกว่าที่ต้องการเสมอ...จริงไหม”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ก็จริงครับ”

“จะเป็นอะไรไหม ถ้าฉันจะขอรูปภาพเหล่านั้น”

ศาสตรามองหญิงสูงวัยตรงหน้าอย่างไม่แน่ใจ เธอจะต้องมีความหลังอะไรบางอย่างกับกำไลวงนี้อย่างแน่นอน

แต่...จะเป็นอะไรล่ะ?

“ผมคิดว่าคุณผกาคงจะมีเหตุผลที่ดีพอที่จะทำให้ผมลุกไปที่ห้องทำงาน หยิบโน้ตบุ๊กมาเปิด แล้วค้นหาไฟล์ภาพเก่าๆ เมื่อห้าปีที่แล้วให้คุณดู...ใช่ไหมครับ”

ผกาฟังแล้วก็ถอนหายใจออกมาอีก รอยยิ้มที่เห็นตั้งแต่แรกกลับหุบถูลง ดวงตาเศร้าพลันมีน้ำตาเอ่อท่วม ก่อนจะตัดสินใจให้เหตุผลแก่เธอว่า...

“ฉันสงสัยว่า เจ้าของกำไลนี้จะเป็ลูกสาวของฉันที่หายสาบสูญไปเมื่อสามสิบแปดปีก่อนจ๊ะ”

หลังจาก ซาลอต ชาร์ ผู้นำเขมรแดง หรือเป็นที่รู้จักกันในนาม พอล พต ได้เข้ายึดกรุงพนมเปญ เมืองหลวงของกัมพูชาในเช้าตรู่ของวันที่ 17 เมษายน 2518 แล้ว ราชอาณาจักรกัมพูชาที่ตกอยู่ใต้อำนาจของรัฐบาลเขมรแดงโดยสมบูรณ์

พอล พต สั่งให้เปลี่ยนชื่อประเทศจากราชอาณาจักรกัมพูชามาเป็นประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย แต่ก็กลับดำเนินนโยบายปิดประเทศ และปกครองประชาชนอย่างเผด็จการ เขาสั่งให้ยกเลิกการนับถือศาสนา สั่งให้สังหารพระสงฆ์และตัวแทนศาสนาจากทุกศาสนา ปิดโบสถ์คริสต์ วัดพุทธ รวมไปถึงมัสยิดของอิสลาม เพื่อนำไปใช้ประโยชน์อย่างลบลู่ เช่น ทำเป็นยุ้งฉางสำหรับเก็บผลิตผลที่เก็บเกี่ยวได้ แปลงเป็นคุกหรือลานประหาร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโบสถ์คริสต์หลายแห่งในพนมเปญ นั้นถูกทำลายจนแทบจะไม่เหลือแม้แต่เศษอิฐเลยทีเดียว ด้วยเหตุผลเพียงว่า ผู้คนที่นับถือคริสต์ในกัมพูชาส่วนใหญ่มักจะเป็นชาวเวียดนาม ซึ่งเขมรแดงถือว่าเป็นศัตรูโดยตรงกับพวกเขาเหล่านั้นเอง

นอกจากระบบศาสนาแล้ว เขมรแดงยังประกาศให้ล้มเลิกระบบครอบครัว พวกเขาไม่ให้ประชาชนนับถือพ่อแม่ ไม่ให้มีพี่หรือน้อง รวมไปถึงระบบกษัตริย์ก็ถูกล้มล้างไปด้วยในเวลาต่อมา เหล่าพระบรมวงศานุวงศ์ ปัญญาชนหลายแขนงทั้งแพทย์ ครู หรือใครก็ตามที่มีความรู้ก็จะ

ถูกฆ่าอย่างทารุณกรรมด้วยวิธีการต่างๆ นานาที่จะสร้างความบันเทิงให้แก่เหล่าทหารเขมรแดงได้ ส่วนประชาชนทั่วไปไม่ว่าจะยากดีมีจน เป็นหญิงสาว เด็กเล็ก คนชรา หรือแม้กระทั่งคนเจ็บป่วย คนพิการ ทุกคนก็ล้วนแล้วแต่ถูกพวกทหารกวาดต้อนออกจากเมืองหลวงไปสู่ชนบทเพื่อใช้แรงงานในการทำไร่ทำนาอย่างหนัก ตามนโยบายของรัฐบาลใหม่ที่ต้องการจะเปลี่ยนให้ประเทศเดินทางไปสู่สังคมแบบชนบท ซึ่งต่อมาขบวนการเหล่านี้ก็ได้ถูกขนานนามว่าเป็นลัทธิโปรลัทธิปุจสะธ์ หรือลัทธิฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นั่นเอง

ครอบครัวสกุลชั้นซึ่งถือได้ว่าเป็นเจ้าแห่งวงการอัญมณีในสมัยนั้น หลบหนีออกมาจากพนมเปญได้อย่างฉิวเฉียดก่อนที่จะถูกฆ่าหรือกวาดต้อนไปใช้แรงงาน ด้วยเป็นหนึ่งในครอบครัวที่มีความสนิทชิดเชื้อกับพระบรมวงศานุวงศ์พระองค์หนึ่ง ซึ่งให้ความอนุเคราะห์ด้วยการให้โดยสารไปกับขบวนรถไฟที่จะเดินทางไปอำเภอโพลิน ก่อนจะต้องเดินเท้าอีกหลายกิโลเมตรเพื่อลี้ภัยเข้าสู่ประเทศไทย

การหลบหนีครั้งนั้น แม้จะทำให้ ชัน ผกา กับสามีสามารถข้ามเขตแดนที่กำลังลุกเป็นไฟเข้าสู่ราชอาณาจักรอันร่มเย็นด้วยพระบรมโพธิสมภารแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของไทยได้ ทว่าทั้งคู่ก็ต้องแลกด้วยการสูญเสียดวงใจอันเป็นที่รักไป หลังจากขบวนอพยพถูกโจมตีโดยทหารเขมรแดง

เสียงปืนที่ดังกึกก้องกัมปนาทขึ้นในครั้งนั้น ทำให้ผู้คนทั้งที่เดินเท้าอยู่ หรือโดยสารมากับพาหนะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ รถบรรทุก หรือเกวียนเทียม พวกกันแตกตื่นส่งเสียงร้องกันระงมด้วยความหวาดกลัว สร้างความตระหนกตกใจให้ผกาไม่น้อย

จนกระทั่งระเบิดลูกหนึ่งทำให้รถซึ่งครอบครัวของเธอโดยสารมาถึงกับพลิกคว่ำ

เสียงระเบิดและแรงกระแทกทำให้ผกาถึงกับหือ้อ จาพว่าพราย

ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าใครเป็นใครในความสับสนวุ่นวายนั้น เธอนอนรอความตายอยู่ใต้ซากรถ รอบกายระงมไปด้วยเสียงกรี๊ดร้องของผู้คนและเสียงคำรามของอาวุธสังหาร มารู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อมีใครบางคนดึงเธอออกจากรถ ซึ่งในเวลาต่อมารถคันนั้นก็ถูกกระสุนยิงพรุนเสียจนไม่มีชิ้นดี สุดท้ายก็กลายเป็นเศษเหล็กที่ลุกโชนด้วยเพลิงแห่งความหายนะเท่านั้น

“ผกา”

ผู้ถูกเรียกปรีดาตื่นด้วยความยากลำบาก ก่อนจะพบว่าคนที่ช่วยชีวิตเธอออกมาก็คือ ชัน ซ้อมอาจ ผู้เป็นสามีของเธอนั่นเอง

ใบหน้าของเขาในยามนั้นทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองตายแล้วเกิดใหม่ ดวงหน้าที่เต็มไปด้วยความอาทรของสามีปลุกให้เธอมีกำลังใจวังชาขึ้นอีกครั้ง

“เราต้องรีบไปกันแล้ว” เขาบอกอย่างร้อนรน

“ลูก...ลูกละ” เธอร้องถามอย่างนึกขึ้นได้ ก่อนจะเหลียวมองไปทั่วแต่ก็ไม่มีพบ จะเห็นก็แต่เพียงความวุ่นวายของผู้คนที่ต้องการเอาตัวรอด โดยไม่สนใจที่จะช่วยเหลือใครเท่านั้น

“โบว์เจียพาลูกของเราล่องหน้าไปก่อนแล้ว ฉันกลับมาช่วยเธอ” เขาร้องบอก ก่อนจะประคองเธอให้วิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงปืนไล่หลังมากระแทกกับตัวถึงรกรากับพายุลูกเห็บที่สาหัสจัด ลงบนหลังคาสังกะสีในวัยเด็กอันแร้นแค้นของเธอ กระสุนหลายลูกเฉียดไปเฉียดมารอบตัวอย่างน่ากลัว หากชะตาของเธอกับสามีก็ยังไม่ถึงฆาต เธอกับเขาและฝูงชนอีกจำนวนหนึ่งหนีรอดจากมัจจุราชสีแดงมาได้อย่างปลอดภัย

เมื่อพ้นจากพวกทหารเขมรแดงแล้ว ผกากับสามีก็พบว่าข้าวของเงินทองมากมายที่ติดกระเป๋านั้นอันตรธานหายไปในช่วงพริบตาเพราะถูกทิ้งเอาไว้ที่รถ รวมทั้งสมบัติที่มีค่ามากที่สุดของเธอ...

ชัน วันธนา...ลูกสาววัยหกขวบของเธอนั่นเอง

“หลังจากข้ามชายแดนมาแล้ว เราพยายามตามหาทัศนากับพี่เลี้ยงของเธอที่ชื่อโบว์เจียตามค่ายอพยพต่างๆ แต่ก็ไม่พบ” ผกาเอ่ยเสียงสั่นด้วยอาการสะอื้น ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความเศร้าโศก

“นั่นทำให้ฉันคิดว่า ลูกของฉันอาจจะติดอยู่ที่ไหนสักแห่งในกัมพูชา หรืออาจจะไม่รอดมาจากการโจมตีครั้งนั้น จนกระทั่งฉันได้เห็นท่าโลงนี้ในรูปที่คุณถ่ายมา มันเป็นสิ่งเดียวที่ติดตัวฉันไปในวันนั้น”

ศาสตราถอนใจออกมาบ้าง ด้วยความเห็นใจต่อชะตากรรมของครอบครัวฉัน เขาตั้งกระดาดหิซซุจากกลองบนโต๊ะส่งให้เธอเพื่อซับน้ำตา ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปในห้องทำงานของตัวเองอย่างเงียบๆ หยิบคอมพิวเตอร์แบบพกพาสีเงินเมทัลลิกขึ้นมาพร้อมกับสายชาร์จ จากนั้นก็เดินกลับออกมาที่ห้องโถงแล้ววางมันลงบนโต๊ะเตี้ยหน้าหญิงสูงวัยผู้ที่กำลังทำให้ด้วยความอาลัยรักที่มีต่อบุตรผู้หายสาบสูญ

ในระหว่างที่เขาเปิดเครื่องและค้นหาไฟล์ภาพเมื่อห้าปีก่อน เสียงสะท้อนก็ค่อยๆ เบาลงตามลำดับ เขาเหลียวตามองดูเธอ ก็พบว่าเธอมองมาที่คอมพิวเตอร์ของเขาอย่างสนใจ

ชายหนุ่มใช้เวลาในการหาไฟล์ไม่นานนัก เพราะเขาเก็บภาพต่างๆ ที่ถ่ายมามาไว้เป็นหมวดหมู่เสมอ โดยแยกตามปี เดือน และวันเป็นลำดับ เขาจัดการเปิดไฟล์นั้นแล้วหันหน้าจออกไปทางผกา ในขณะที่เขากำลังสอนให้เธอเลื่อนภาพอยู่นั้น เสียงโทรศัพท์ของเขาก็ดังออกมาจากห้องนั่งเล่น หลังจากนั้นไม่นานก็มีเสียงเด็กร้องไห้จ้าตามมา

“ลูกผมเองครับ” ศาสตราบอกหญิงสูงวัยด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อเห็นเธอมองหน้าเขาด้วยความสงสัย ก่อนจะลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วผายมือไปยังคอมพิวเตอร์บนโต๊ะ “เชิญดูตามสบายนะครับ”

ผกายิ้มให้เขา ศาสตรายิ้มตอบแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องที่สร้างเสียงเพลงอันไพเราะก่อนหน้านี้ ก่อนจะตรงไปยังเปลเด็ก อุ้มร่างน้อยๆ ขึ้นมาชมแบบอกแล้วเอ่ยคำปลอบประโลมต่างๆ พร้อมกับเดินไปหยิบ

โทรศัพท์ขึ้นมาดูว่าเป็นเบอร์ของใคร

“คุณพ่อ” ชายหนุ่มอุทานเบาๆ

เขารีบกดรับสาย ก่อนจะกล่าวสวัสดีอย่างสุภาพ เพราะถึงปลายสายจะไม่ใช่บิดาของเขาจริงๆ แต่ก็เป็นคนที่เขานับถือเหมือนพ่อ ด้วยเป็นผู้บังเกิดเกล้าของศศิตา ผู้หญิงที่เขารักที่สุด ซึ่งเป็นมารดาของเด็กน้อยในอ้อมกอดของเขาที่จากโลกนี้ไปเพราะอุบัติเหตุอย่างไม่คาดฝันเมื่อปีก่อน

“เสียงยายหนูหรือ”

ปลายสายเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เขารู้ว่ามันเจ็บไปด้วยความคิดถึงหลาน

“ครับ...คุณพ่อ”

“เป็นอย่างไรบ้างล่ะ สนุกดีกันทั้งพ่อทั้งลูกนะ”

“ครับ อายส์เล็กน้อย กินนมแล้วก็นอนฟังผมเล่นเปียโน นี่ก็เพิ่งขึ้นครับ เลยอดงนิดหน่อย” เขาเอ่ยตอบโดยไม่บอกถึงเหตุผลที่เด็กน้อยในอ้อมกอดตื่นขึ้นมา เพราะมันเป็นเรื่องของเขาเองที่ดันลืมปิดเสียงโทรศัพท์

ปลายสายหัวเราะเบาๆ ก่อนจะวกเข้าเรื่องที่ตั้งใจจะบอกกล่าวด้วยน้ำเสียงเบาหวิว

“พรุ่งนี้วันครบรอบการตายของยายตา พ่อจะทำบุญใหญ่ให้ พ่อตาจะมาหรือเปล่าล่ะ”

ศาสตราจารย์กับการเรียกชื่อเล่นซ้ำๆ กันของท่าน บางคนอาจสับสนหากไม่รู้ว่าศศิตา ภรรยาผู้ล่วงลับของเขานั้นมีชื่อเล่นว่า ‘ตา’ เหมือนกับเขา เป็นความบังเอิญที่ทำให้เขาถึงกับคิดเลยเถิดไปใหญ่ว่าเขาอาจเป็นเนื้อคู่ที่แท้จริงของเขาก็ได้

“เราสองคนจะอยู่ด้วยกันตลอดไป เพราะตาต้องมีสองข้าง เหมือนที่ตามีตาทั้งสอง”

เสียงของศศิตายังก้องอยู่ในหัวของเขา มันเป็นสิ่งที่เขาเชื่อเสมอมาว่าเธอจะต้องอยู่เคียงคู่กับเขาตลอดไปจริงๆ แม้วันสุดท้ายที่ได้เห็นดวงตาอันงดงามของเธอก่อนที่จะออกจากบ้านไปประสบอุบัติเหตุ เขาก็ยังคิดว่าเขาจะได้มองดวงตาคู่นั้นตราบนานวันตายเสียด้วยซ้ำ

...แต่สุดท้ายมันก็ไม่มีวันเป็นไปได้

ศาสตราจารย์ออกมามาๆ ก่อนจะกรอกเสียงลงไปในโทรศัพท์ "ครับ ผมจะไปครับ"

หลังจากนั้นเขาก็พูดคุยกับบิดาของศศิตาอยู่อีกครู่ใหญ่ ก่อนจะกล่าวสวัสดิ์ท่านแล้ววางสายไปในที่สุด เขาวางโทรศัพท์ที่ลงที่เดิม ไม่ลืมปิดเสียงของมันเป็นอีกแล้ว จากนั้นก็เดินไปหรดตัวลงนั่งที่ขอบหน้าต่างบานเดียวกับที่เจ้าหน้าที่กระซิบสองตัวเคยมาร้องเพลงคู่ด้วยกัน มือหนึ่งกระซิบร่างของลูกสาวอย่างระมัดระวัง ศีรษะน้อยๆ ของเธอชนลงกับไหล่กว้างของเขาอย่างอ่อนช้อย เขายิ้มแล้วยกอีกมือหนึ่งขึ้นลูบแผ่นหลังเล็กๆ อย่างปลอบโยนทะนุถนอม หัวใจของเขาพองโตทุกครั้งที่ได้อุ้มลูก หากสายตาได้คว้าเข้กลับเหม่อมองออกไปยังสวนกุหลาบที่ภรรยาของเขาเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นมากด้วยความคิดคำนึงถึงห่วงแห่งความหลังอันแสนสุข

เขายังคงจำได้ดีถึงวันที่เธอมีความสุขอยู่ในสวนนั้น ศศิตามักจะฮัมเพลงคลอตามเสียงเปียโนของเขาเวลาปลูกกุหลาบหรือรดน้ำใส่ปุ๋ยบำรุงมัน ปลายนิ้วของเขาและริมฝีปากของเธอสร้างสรรค์เสียงเพลงอันไพเราะซึ่งไม่มีวันจะจางหายไปจากหัวใจของเขาได้ และเพลงโปรดของเขากับเธอก็คือ เลดี้อินเรด ซึ่งเขาเพิ่งจะบรรเลงก่อนที่จะมา

ศศิตาบอกว่าเธอชอบเพลงนั้นเพราะเขาเล่นมันเกี่ยวเธอในการพบกันครั้งแรกเมื่อสี่ปีก่อน วันนั้นเป็นงานเลี้ยงวันเกิดเพื่อนร่วมห้องเรียนสมัยมัธยมปลายของเธอ ซึ่งก็บังเอิญเหลือเกินที่เพื่อนชายคนนั้นก็เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องของเขาด้วย

ส่วนเขาชอบเพลงนั้นเพราะศศิตาสวมชุดราตรีสีแดงในคืนนั้น

ศาสตราจารย์กับภาพที่ผุดพรายขึ้นมา เธอมีผิวขาวราวหิมะ เมื่อสวมชุดแดงและทาปากสีแดงด้วยกัน มันทำให้เธอเปล่งประกายเจิดจ้า จนยากที่จะมีผู้ชายคนไหนไม่เหลียวมอง

เขาเล่นเพลง เล็ตอินเรด พร้อมส่งสายตาให้เธอตลอดเวลา จากนั้น ทั้งสองก็ได้สานสัมพันธ์กันผ่านเพื่อนเจ้าของวันเกิดคนนั้น จนความรักค่อยๆ เติบโตและเจริญงอกงามขึ้นเป็นลำดับ ในที่สุดก็ลงเอยด้วยการแต่งงานกันในอีกหนึ่งปีต่อมา ทั้งสองคนย้ายมาอยู่ด้วยกันในบ้านไม้ที่เคยเป็นสี่เบมจอยหลังนี้

ศศิฑากับเขาเริ่มปรับปรุงซ่อมแซมมรดกตกทอดจากบิดาของเขาทันที หลังจากเขาทิ้งมันไปอยู่กรุงเทพฯ เสียนาน เขาหาทีมช่างเสียใหม่ให้เป็นสิริวาทอย่างที่เขาชอบ ส่วนเธอเป็นคนจัดสวน เลือกเครื่องเรือน รวมทั้งวาดรูปตกแต่งประดับประดาผนังที่ห้องโถงและที่ห้องนอน หลังจากนั้น ทั้งสองก็ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขที่นี่ ชีวิตของเขาในช่วงที่มีเธอช่างเป็นช่วงเวลาที่ดีไปด้วยความสุขจนเหลือที่จะพรรณนาจริงๆ

แต่สุดท้ายมันกลับจบลงอย่างน่าเศร้าที่เมรุเผาศพในเวลาอันแสนจะรวดเร็วเหลือเกิน

ชายหนุ่มถอนใจ แล้วผุดลุกขึ้นจากขอบหน้าต่างเมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า เขาทิ้งผู้มาเยือนเอาไว้ลำพังนานเกินไปแล้ว ศาสตราจารย์เด็กน้อยเดินกลับออกไปที่ห้องโถงซึ่งผกกำลังนั่งดูภาพในเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพาของเขาอย่างตั้งใจ เขาเดินไปหยุดตัวลงนั่งที่เดิมอย่างเงียบๆ มองดูสีหน้าของเธอด้วยความรู้สึกเห็นใจ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกอิจฉาเธอเหลือเกิน

ผู้หญิงคนนี้ช่างโศกดีกว่าเขามากมายนัก เพราะแม้ว่าเธอจะพลัดพรากจากลูกสาวไปนานแสนนานแล้ว แต่อย่างน้อยเธอก็ยังมีสามีและก็ยังมีความหวังว่าจะหาลูกพบ แต่สำหรับเขา...

การพลัดพรากเมื่อขวบปีที่ผ่านมา มันไม่มีทางที่เขาและลูกจะหา

หนทางไปพบศศิศาได้อีกแล้ว

“ผู้หญิงคนนี้ สวมกำไลวงนั้น”

เสียงของผกาทำให้ศาสตราต้องชะงักไปดู เพียงเห็นดวงหน้า
ในจอคอมพิวเตอร์เขาก็จำได้ทันทีว่าเธอคือใคร

ศาสตราจำได้ว่า ตอนที่เขากำลังกดชัตเตอร์ถ่ายภาพนางอัปสรที่
ดารดาอยู่บนผนังของปราสาทนครวัด กล้องของเขาก็ดันไปสะดุดเข้ากับ
ใบหน้าอันงดงามเข้าโดยบังเอิญ ความงามของเธอทำให้เขาต้องลด
กล้องลงแล้วมองเธอด้วยตาเปล่า หวังทำต่างๆ ของเธอทำให้เขาอดคิด
ไม่ได้ว่า เธออาจเป็นมัลลคุเทศก์ที่กำลังพานักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งโลดแล่น
ไปกับอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ของบรรพบุรุษในอดีต

เขาจำได้ว่าวันนั้นเขาเผลอจ้องมองผู้หญิงคนนั้นอย่างหลงใหล
อยู่นานทีเดียว เพราะดวงหน้าของเธอดูมีเสน่ห์อย่างลึกลับราวกับเป็น
นางอัปสรที่เพิ่งจะปลีกตัวจากผนังศิลาออกมาอย่างไรร้อยอย่างนั้น ผมสีดำ
สลบของเธอถูกตัดเป็นลอน ส่งให้ดวงหน้ากลมแป้นดูมีเสน่ห์มากขึ้น
หน้าผากนูนและโหนกแก้มสูงของเธอก็ช่างรับกับนัยน์ตากว้างแต่ลึก
ได้เป็นอย่างดี เรียกได้ว่าลงตัวทุกสัดส่วน

ดูผิวเผิน ในเวลานั้นมัลลคุเทศก์สาวคนนี้น่าจะอายุอานามใกล้เคียง
สี่สิบ แก่กว่าเขาประมาณสิบสี่สิบห้าปี แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เธอก็ยังดูเป็น
สาวที่มีเสน่ห์สำหรับเขาเหลือเกิน มีเสน่ห์มากเสียจนกระทั่งเขาต้องยก
กล้องขึ้นมาอีกครั้งแล้วแอบเก็บภาพของเธอเอาไว้หลายภาพด้วยกัน

ไม่นึกเลยว่าภาพเหล่านั้นจะกลายมาเป็นเบาะแสสำคัญสำหรับคน
ตระกูลชั้นในวันนี้

“ถ้าอย่างนั้น ผมจะพริตภาพผู้หญิงคนนี้ให้เธอนะครับ”

ผกาละสายตากจากภาพบนคอมพิวเตอร์ขึ้นมายิ้มให้เขา เมื่อเห็น
เด็กน้อยที่เขาอุ้มอยู่ ดวงตาของเธอก็ฉายประกายแห่งความเป็นแม่
ออกมา

“มาจ๊ะ ฉันช่วยอุ้มลูกให้” ผกาเอ่ยพร้อมกับยื่นมือออกมาข้างหน้า ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะส่งลูกสาวคนเดียวยุติของเขาให้ผกา เมื่อเชอร์บี้เด็กน้อยไปอุ้มไว้ในอ้อมแขน สีหน้าเป็นกังวลของเธอก็ดูเปลี่ยนไป แววตาที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลมากมายกลับกลายเป็นอ่อนโยนอบอุ่นขึ้นมา เขารู้สึกภูมิใจขึ้นมาเล็กน้อยที่ลูกสาวของตัวเองมีความน่ารักเสียจนสามารถเป็นยายบรรเทาความทุกข์แรมปีของเธอให้มลายหายไปได้

“เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

“อายส์ครับ” ศาสตราตอบ

“คือผมกับภรรยาที่มีชื่อเล่นว่าตา ก็เลยตั้งชื่อเล่นให้ลูกว่าอายส์ ส่วนชื่อจริงก็ให้ชื่อว่ากมลเนตรนะครับ”

“น่ารักจัง” ผกาเอ่ยชม

“แล้วภรรยาของคุณอยู่ในไหนเสียล่ะจ๊ะ”

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ “เธอเสียมาได้หนึ่งแล้วครับ”

“ทนายจริง” หญิงสูงวัยมองเขาด้วยอาการตกใจ

“ฉันขอโทษ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” ศาสตราบอกอย่างไม่ถือสา เพราะเธอไม่รู้เรื่องราวของเขากับศศิตามาก่อน จากนั้นก็ลูกไปยกเครื่องพิมพ์ออกมาต่อสายกับเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพาของเขา แล้วพยายามค้นรูปทุกรูปที่มีหญิงนิรนามสวมกอดอยู่ ซึ่งก็นับได้จำนวนหกภาพด้วยกัน ก่อนจะส่งพรินต์ออกมาวางไว้บนโต๊ะ

“ผมคิดว่าถ้าตามหาผู้หญิงคนนี้ได้ คุณผกาอาจจะได้เบาะแสของลูกสาวก็ได้ล่ะครับ”

“เธออาจจะเป็นวันฉัตรก็ได้” ผกาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“ก็เป็นไปได้ครับ เท่าที่คะเนดู อายุของเธอก็น่าจะใกล้เคียงกับคุณวันฉัตรนะครับ” ศาสตราเอ่ยและยิ้มอย่างพลอยยินดีกับเธอ ที่ได้เบาะแส

อันยิ่งใหญ่สำหรับการตามหาบุตรแล้ว

“ผมยินดีด้วยนะครับ ผมคิดว่าเธอน่าจะเป็นไกด์ เราต้องแคบลงมาได้แบบนี้ ผมว่าการหาตัวเธอก็คงจะไม่ใช่ว่าเรื่องยาก”

“ฉันขอบคุณคุณมากจริงๆ” หญิงสูงวัยใช้ปลายนิ้วกรีดน้ำตาตัวเอง

“ผมดีใจครับที่ได้มีส่วนร่วมในการตามหาลูกสาวของคุณ ขอให้คุณประสบความสำเร็จครับ”

ผกาทักหน้า ก่อนจะทอดสายตามองเธออย่างมีความหมายอะไรบางอย่าง เธอทำให้เขารู้สึกว่าการคงจะไม่ได้จบลงง่ายๆ เพียงแค่นี้ และในที่สุดเขาก็ละมือข้างหนึ่งจากลูกสาวของเธอเอื้อมมาจับมือเขา

ศาสตราจารย์อีกด้วยไม่หันตั้งตัวต่อการจู๋จุ่มของเธอแบบนี้ แต่ก็ไม่ได้หามือกลับ ปลอมให้มันสงบนิ่งอยู่ภายใต้อุ้งมือของเธออยู่อย่างนั้น

“ฉันมีเรื่องอยากจะทำให้คุณ”

“เอ่อ...” ศาสตราจารย์อย่างนี้สงสัยหมด

“เรื่องอะไรหรือครับ”

“ช่วยตามหาผู้หญิงคนนี้ให้ฉันที...ได้ไหม”

ชายหนุ่มเบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ

“หะ...ทำไมล่ะครับ”

ผกาทถอนหายใจหนักหน่วง ทอดเวลาไปอีกครู่ใหญ่ราวกับกำลังพยายามกลั่นความเศร้าโศกไม่ให้ไหลออกมาเป็นน้ำตาแทนคำตอบ

“สามีของฉันกำลังป่วยหนัก หมอบอกว่ามะเร็งอาจจะคร่าชีวิตของเขาไปวันไหนก็ได้”

ผกาทบอกก่อนจะร้องไห้ฟูมฟายออกมาอย่างกลั่นแกล้งไม่อยู่ ต้องปลุกปลอบกันยกใหญ่กว่าที่เธอจะยอมเล่าออกมาอีกได้

“ชื่อผมบอกฉันว่า โชคชะตาอาจทำให้เขาตายโดยไม่มีลูกอยู่เคียงข้าง แต่เขาไม่อยากจะตายเพียงลำพังโดยไม่มีฉันอยู่ด้วย”

ศาสตราจารย์ด้วยความสะทอนใจ เพราะวันที่ศศิตาจากไป เขาก็

ไม่ได้อยู่เคียงข้างเธอ ศศิตาจากไปโดยไม่มีเขา และทิ้งให้เธอกับลูกอยู่ด้วยกันเพียงลำพังโดยไม่มีเธออีกต่อไปแล้ว

“วันนี้เป็นวันแรกตั้งแต่ซื้อมอกล้มป่วยโดยที่ฉันไม่ได้อยู่ข้างๆ เขา” ผกาเอ่ยสะอึกสะอื้น

“ฉันเอาหนังสือเล่มนี้ให้เขาดู เขามอบฉันว่าอยากจะเลี้ยง เมื่อว่าบางที วันสุดท้ายของเขา เราสามคนพ่อแม่ลูกอาจจะได้กลับมาอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง”

ได้ฟังแล้ว ศาสตราก็ถึงกับถอนใจ ภายในโพรงอกหม่นหมอง อตรูสึกทุกข์โศกเศร้าไปกับครอบครัวที่น่าสงสารครอบครัวนี้ไม่ได้

“ทำไมไม่ลองใช้บริการของนักสืบเอกชนดูล่ะครับ”

หญิงชราสายหน้าด้วยความหนักใจ “เราเคยลองมาหลายครั้งแล้ว แต่ก็คว้าน้ำเหลวทุกที เพราะหลักฐานอะไรก็ไม่มีเหลือเลย พวกเขมรแดงทำลายทุกสิ่งทุกอย่างจนหมดสิ้น”

“ก็จริงครับ” ศาสตราพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ฉันเชื่อในพรหมลิขิตนะ” ผกาเอ่ยเสียงสั่นเครือ

“คุณเคยพบเธอมาแล้ว บางทีการที่คุณบังเอิญถ่ายรูปใกล้เคียงกับผู้หญิงคนนั้นมา และฉันบังเอิญได้เห็นหนังสือเล่มนี้ที่โรงพยาบาลที่ซื้อมอกล้มป่วยด้วยอยู่ มันอาจจะเป็นลิขิตจากฟ้าก็ได้ล่ะ”

“แต่ผม...” เขาอึ้งลังเล

“ฉันยินดีออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด” ผกาเริ่มยื่นข้อเสนอเมื่อเขาตั้งใจจะปฏิเสธ พร้อมกระซิบลูกสาวของเธอในอ้อมกอดแน่นขึ้นราวกับจะใช้เป็นตัวประกัน

“ค่าเครื่องบิน ค่าโรงแรม รวมทั้งค่าจ้างเป็นรายวันสำหรับคุณ ฉันยินดีจ่ายให้ไม้อั้น ขอเพียงคุณรับปากว่าจะพาผู้หญิงคนนั้นมาให้ได้เท่านั้น”

ศาสตรารู้สึกโกรธเล็กน้อยที่ถูกคนดูหมิ่นด้วยเงินเช่นนี้ แต่เมื่อนึกได้ว่าเขาเองก็เคยพูดกับนายแพทย์ที่ผ่าตัดให้ภรรยาในแบบเดียวกัน

ความซึ่งเกิดขึ้นก็เลยหายไปทันที คงเหลือแต่ความเห็นใจ และความ
ต้องการอยากให้ออกกำลังกายที่พลัดพรากจากกันมานานได้กลับมาอยู่
ร่วมกันอีก

ถึงแม้จะเป็นเวลาสั้นๆ ก็ตาม

“ผมไม่สนใจเรื่องค่าจ้างหรอกครับ”

เขาบอกเสียงเรียบ เพราะเงินนั้นไม่ใช่ปัจจัยสำคัญสำหรับเขาใน
ตอนนี้ เขาเพิ่งจะพบว่าเงินไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับชีวิต เมื่อศกิตตา
เลือกที่นี้เป็นเรือนหอ บ้านหลังนี้ทำให้เขามีความสุขที่สุดอย่างที่ไม่เงินทอง
ก็ไม่สามารถซื้อหาได้ เขาออกจากบ้านเป็นครั้งแรกเพื่อไปทำงาน และก็กลับ
มาพร้อมเงินในบัญชีที่พอจะทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสมบูรณ์ขึ้น
ได้จนแทบเต็มที่

ผกถึงกับอึ้งไป สีสหน้าของเธอผิดหวังหมดทุกอย่างจนเธอต้องรีบบอก
ความจริงออกไป

“คือผมมีกำหนดการที่จะต้องไปเยี่ยมเยียนอยู่แล้วครับ ทาง
นิตยสารที่ผมทำงานอยู่อยากที่ผมทำคอลัมน์เกี่ยวกับประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียนนะครับ”

“หมายความว่า...”

เขายิ้ม “เรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ทางนิตยสารที่ผมทำงานอยู่เขาจัดการ
ให้เรียบร้อยแล้วครับ ผมไม่ได้ลำบากอะไรหากจะทำในสิ่งที่คุณผก
ขอร้อง”

“แปลว่าคุณจะไปตามหาวัตถุดิบให้ฉัน...ใช่ไหม”

ชายหนุ่มถอนหายใจให้แก่ความใจอ่อนของตัวเอง เพราะไม่รู้ว่าจะ
มีเวลามากขนาดไหนที่จะปลีกตัวจากงานไปทำอย่างอื่น แต่มาคิดได้
ว่าเที่ยง ซึ่งเคยเป็นมัจจุเทศกให้เขาเมื่อห้าปีก่อนนั้นมีความกว้างขวางอยู่
พอสมควร อาจจะช่วยหาคนมาสืบเสาะแทนได้ จึงพยักหน้าช้าๆ

“ผมจะเอารูปพวกนี้ให้นักสืบที่นั่นลองช่วยกันตามหาดูครับ”

ผกายิ้มทั้งหน้าตา “ขอบคุณจ๊ะ ขอบคุณมากๆ”

“ไม่เป็นไรครับ” ศาสตราโบกมือ “แต่พรุ่งนี้ผมมีธุระต้องไปทำ
ที่กรุงเทพฯ ก่อน หวังว่าคุณผกาคงจะรอได้นะครับ”

“ได้สิจ๊ะ ฉันกับซื้อมารอวันเดามาตลอดชีวิต หากฉันขอให้เขา
รออีกสักหน่อย เขาคงจะพยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะรอ” น้ำตา
ของผกาพร่างพรูออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม

เขายิ้มเยาะให้ความใจอ่อนของตัวเองในวันนี้ เพราะหากสติตายยัง
มีชีวิตอยู่เขาก็คงไม่รู้สึกรถึงความสูญเสีย จนกระทั่งมีอารมณ์ร่วมไปกับ
ผู้หญิงคนนี้ได้มากจนใจอ่อนยอมทำตามที่เขาขอร้องแบบนี้ และถ้าหาก
เขาไม่มีลูก เขาก็คงจะไม่รู้สึกลึกซึ้งถึงความต้องการของผู้เป็นพ่อได้ดี
ขนาดยอมทำตามคำขอของเธอเพื่อให้พ่อผู้กำลังจะตายได้พบหน้าลูก
อีกครั้ง

“เออ แล้ว...” ผกาลากเสียงยาวแล้วมองไปที่เด็กน้อยในอ้อมกอด
ของตัวเองด้วยความสังเวช

ศาสตรายิ้มอย่างเข้าใจ แต่ก่อนที่จะตอบอะไรออกมา หญิงสาว
คนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูทางเข้าบ้านพร้อมกับคำถาม โดยที่สายตา
ของเธอก็ยังไม่ละจากการหวุดหวิดอยู่หน้าบ้าน

“ใครมาหรือตา รถคันเบ๊อเร็อเลย”

สิ้นคำถาม หญิงสาวคนนั้นก็หันหน้ามาหาเขาแล้วก็ชะงักไป
เมื่อพบว่าเขาไม่ได้ยืนอยู่ตามลำพัง

“นี่พี่สาวของผม พี่นี่...คันสนีย์ครับ” ศาสตรามายมือไปยัง
ผู้มาใหม่ ก่อนจะดึงมือหายไปยังหญิงสูงวัยข้างกาย

“นี่คุณผกาครับพี่นี่ เธอมาตามหาลูกของเธอ”

คันสนีย์เลิกคิ้ว “ตามหาลูกเธอ?”

ศาสตรายิ้ม “เอาไว้จะเล่าให้ฟังครับ ผมว่าพี่นิกายายยี่ไปนอน
ต้อดีกว่า เมื่อครูเหมือนจะนอนไม่เต็มอิมนะครับ”

“จ๊ะ” พี่สาวของเขาวิ่งปาก ก่อนจะเข้ามาอุ้มลูกสาวของเขาไปจาก
อ้อมอกของผกา จากนั้นก็พากันหายลับกลับเข้าไปในห้องเดิม

“ที่นี่เป็นคนช่วยเหลือลูกของผมนะครับ”

ชายหนุ่มหันไปบอกหญิงสูงวัย แต่ก็ไม่ได้ลงรายละเอียดสักว่า
พี่สาวของเขายังไม่มีสามี เธอเปิดร้านขายของเล็กๆ น้อยๆ ที่ตลาด
กลางคืน ตอนสายจนถึงช่วงก่อนเปิดร้านจึงแวะเวียนมาช่วยเขาเลี้ยงลูก
หรือบางครั้งที่เขาจำต้องไปทำงานที่อื่น เธอก็จะปิดร้านมารับเป็นธุระ
เลี้ยงดูกลมเกลียวให้ด้วยความเต็มใจ เพราะหลงรักหลานสาวเข้าเต็มเปา
เสียแล้ว

“แล้วนี่คุณผกาจะกลับกรุงเทพฯ เลยหรือเปล่าครับ”

“ฉันตั้งใจว่าจะกลับกรุงเทพฯ เลย” ผกาพยักหน้าบอกทั้งน้ำตา
แห่งความบิต

“ฉันไม่อยากห่างซื้อของนานๆ ฉันอยากอยู่เคียงข้างเขาให้นาน
ที่สุด แม้จะเป็นวาระสุดท้ายของเขาก็ตาม”

“ฉันผมขอติดรถไปด้วยได้ไหมครับ” ศาสตราเอ่ยถาม แม้ตัวเอง
จะมีรถเก๋งกลางเก่ากลางใหม่จอดอยู่ในโรงรถหนึ่งคันก็ตาม แต่เขาก็
ไม่อยากขับไปจอดทิ้งที่ไหนเวลาเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศหรือ
ต่างจังหวัดหลายๆ วัน

“ได้สิ” ผกาคว้าคำด้วยสีหน้าเข้มขึ้น

“ถ้าคุณจะไม่รับค่าจ้างจากฉัน ฉันก็อยากจะทำอะไรให้คุณบ้าง
ถ้ามีอะไรขาดเหลือ ฉันยินดีนะจ๊ะ ไม่ต้องเกรงใจ”

ศาสตราพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นรอมผมสักครู่ครับ ผมขอเก็บ
เสื้อผ้าสักหน่อย”

พูดจบชายหนุ่มก็ปลีกตัวกลับเข้าไปในห้องนอน จัดการเก็บเสื้อผ้า
ใส่กระเป๋าดำเดินทางให้มากพอ โดยไม่ลืมนำรูปแต่งงานของเขากับศศิตา
ติดไปด้วย

ระหว่างเดินทางจากปราณบุรีมาถึงกรุงเทพฯ ผลาก็กเล่าถึงความทุกข์ยากของการไร้แผ่นดินอยู่ให้เขาฟัง

การเดินทางในป่าเขาจากจุดที่ถูกพวกทหารเขมรแดงโจมตีมา จนถึงชายแดนไทยนั้น หนทางช่างเต็มไปด้วยความยากลำบาก เธอกับสามีและคนอื่นๆ ที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันต้องอดๆ อยากๆ อยู่หลายวัน รวมทั้งต้องหลบๆ ซ่อนๆ จากสายตาของพวกทหารลาดตระเวนอย่าง ออกันชั่วฤดูแชนตลอดเวลา ต่อเมื่อมาถึงประเทศไทยแล้ว เธอกับสามี จึงได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนชาวไทยคนหนึ่งซึ่งเคยได้ร่ำเรียนและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันที่ปารีส เวลานั้นเธอเหมือนกับคนที่ตายแล้วได้เกิดใหม่อีกครั้ง ร่างกายที่สทปรกมอมแมมถูกชำระล้าง ความร้อนกายและใจที่แผดเผาเธอตลอดการเดินทางนั้นถูกปิดเป่าด้วยร่มเงาอันร่มรื่นของแผ่นดินไทยราวกับปลิดทิ้ง จะยังคงหลงเหลือความร้อนใจอยู่บ้าง นั่นก็คือการที่ต้องพลัดพรากจากลูกสาวสุดที่รักไป

เธอกับสามีและเพื่อนชาวไทยที่พอจะมีเส้นสายอยู่ในกองทัพบ้าง จึงพากันออกตามหาหัวหน้ากับโบว์เจียไปทั่วชายแดน แต่กลับไม่พบแม้แต่เงา จนเธอคิดว่าทั้งสองอาจจะข้ามชายแดนมาไม่ได้ก็เป็นได้

เวลานั้น ผลาก้อยากกลับไปตามหาลูกใจจะขาดรอนๆ หากเพื่อนชาวไทยของซ็อมอาจห้ามเอาไว้ และเตือนไขบางประการในการนำตัวเธอ กับสามีออกมาจากค่ายผู้อพยพก็ทำให้เพื่อนคนนั้นต้องขอรับรองให้เธอ กับสามีรีบเดินทางไปกรุงเทพฯ กับเขา โดยมีคำมั่นจากนายทหารระดับสูงของไทยนายหนึ่งว่าจะตามหาหัวหน้าให้อย่างเต็มความสามารถ

แต่จนบัดนี้เธอก็ยังไม่ได้พบกับหัวหน้าอีกเลย

ตอนนั้นเธอกับสามีแทบจะสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะซ็อมอาจต้องทิ้งทรัพย์สินส่วนหนึ่งไว้ที่บ้านในกรุงพนมเปญ ซึ่งภายหลังเมื่อเหตุการณ์ในพนมเปญสงบลง เธอกับสามีกลับไปดูก็พบว่าไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่แล้ว ของมีค่าที่พอติดกระเป๋ามาได้ยามที่หนีออกมาจากเมืองหลวงก็มีได้

หยิบติดมาหลังจากเกิดเหตุการณ์ซุลมุนตอนที่รถที่โดยสารมาถูกโจมตี
ยังดีที่สามีของเขามีเงินฝากอยู่พอสมควรในธนาคารที่ฝรั่งเศส เพราะ
เคยไปว่าเรียนและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นหลายปี เขาจึงนำเงินก้อนนั้นมาลงทุน
ทำร้านอัญมณีเล็กๆ ตามที่ตัวเองถนัดอยู่ในประเทศไทย ซึ่งปรากฏว่า
ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี จนกระทั่งมีเงินมากพอจะขยายกิจการให้
ใหญ่โตได้ในที่สุด

ในปี 2522 ปีที่สี่แห่งการพลัดพราก พวกเขมรแดงก็ถูกกองทัพ
เวียดนามและกองทัพปลดปล่อยกัมพูชาที่นำโดยนายเฮง สัมริน กัดตั้น
รุกไล่จนต้องเสียที่มั่นในเมืองหลวงไป เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ พอล พต
ผู้นำเขมรแดงถึงกับต้องหนีตายขึ้นเฮลิคอปเตอร์บินออกจากพนมเปญ
ไปพร้อมๆ กับเจ้าหน้าที่ระดับสูงอีกหลายคนในที่สุด

การสิ้นอำนาจของเขมรแดงไม่ได้ทำให้ความทุกข์ยากของ
ประชาชนชาวกัมพูชาสิ้นสุดลง เพราะหลังจากประเทศได้เปลี่ยนแปลงชื่อ
จากกัมพูชาประชาธิปไตยมาเป็นสาธารณรัฐประชาชนกัมพูชา และดำเนิน
นโยบายคอมมิวนิสต์โดยมีนายเฮง สัมริน เป็นประธานสภาแห่งรัฐแล้ว
ก็ดูเหมือนรัฐบาลเวียดนามจะเข้ามาบีบคั้นในกัมพูชาอย่างมากมาย ซึ่ง
ถึงแม้ทั้งนายเฮง สัมริน กับเวียดนามเองจะเป็นผู้ปลดปล่อยประเทศจาก
ความโหดร้ายของเขมรแดงก็ตาม แต่การเข้าควบคุมรัฐบาลกัมพูชา
หลายๆ ของเวียดนามนั้นก็ไม้อาจเป็นที่ยอมรับได้ ทำให้ชาวกัมพูชาหลาย
ฝ่ายเริ่มรวมกำลังกันตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นขึ้น โดยการนำของพรรคฟุน-
ซินเปคซึ่งมีพระบาทสมเด็จพระนโรดม สีหนุ เป็นผู้นำ ร่วมกับกลุ่ม
เขมรแดงของ พอล พต ที่ดูเหมือนจะกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ผนวก
กับแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติประชาชนกัมพูชาซึ่งนำโดยนายซอน ซาน
ตั้งเป็นรัฐบาลผสมกัมพูชาประชาธิปไตยขึ้นมา หรือที่เรียกกันอย่างคุ้นหู
ว่าแนวร่วมเขมรสามฝายนั่นเอง

กองกำลังแนวร่วมเขมรสามฝ่ายคอยคุกคามรัฐบาลภายใต้การ

สนับสนุนของเวียดนามในแบบกองโจร ทำให้การรบพุ่งภายในประเทศ
ยังคงมีอยู่ต่อไป ในที่สุดจึงมีการจัดการประชุมนานาชาติด้วยเรื่องของ
กัมพูชาขึ้นที่ฝรั่งเศส ผลของการประชุมในครั้งนั้นทำให้เวียดนามจำเป็น
ต้องถอนกำลังออกจากกัมพูชาไปในปี 2532

ถึงกระนั้นก็ตาม การรบระหว่างรัฐบาล ซึ่งในขณะนั้นมีนายฮุน
เซน อีกหนึ่งในแกนนำกองทัพปลดปล่อยกัมพูชาเป็นนายกรัฐมนตรี กับ
รัฐบาลผสมกัมพูชาประชาธิปไตย ก็ยังคงดำเนินไปอย่างไม่มีทีท่าว่าจะ
ยุติลงได้ ทำให้ในปี 2533 จึงต้องมีเวทีสานต่อกระบวนการสันติภาพ
ภายในกัมพูชาขึ้นมาอีกครั้ง จนกระทั่งนำไปสู่การประชุมเพื่อลงนามใน
ข้อตกลงหยุดยิงที่เมืองพัทยาของประเทศไทยในอีกหนึ่งปีถัดมา ในการ
ประชุมครั้งนั้นมีการจัดตั้งสภาสูงสุดแห่งชาติกัมพูชาขึ้นโดยมีพระบาท-
สมเด็จพระนโรดม สีหนุ ทรงเป็นประธาน เพื่อเตรียมการจัดการเลือก
ตั้งรัฐบาลกัมพูชาที่กำหนดให้มีขึ้นในวันที่ 25 พฤษภาคม 2536 ต่อไป

หลังการเลือกตั้งครั้งนั้น สมเด็จพระนโรดม สีหนุ ผนวชเป็นพระ
ราชาโอสของพระบาทสมเด็จพระนโรดม สีหนุ ก็ได้ดำรงตำแหน่งเป็น
นายกรัฐมนตรีคนที่หนึ่ง ส่วนนายฮุน เซน ได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่
สอง และได้เปลี่ยนชื่อประเทศกลับมาเป็นราชอาณาจักรกัมพูชาอีกครั้ง
โดยมีพระบาทสมเด็จพระนโรดม สีหนุ เป็นกษัตริย์แห่งกัมพูชาในที่สุด

แม้จะมีการปรองดองกันเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง แต่พลพรรค
เขมรแดงกลับไม่ยอมรับการเลือกตั้งครั้งนั้น และยังคงอาศัยการรบแบบ
กองโจรก่อวุ่นรัฐบาลต่อมาอีกหลายปี แต่สุดท้ายพวกเขาก็ไม่สามารถ
สู้กองทัพรัฐบาลที่มีแรงหนุนจากหลายฝ่ายได้ ทำให้อ่อนกำลังไปเอง ใน
ปี 2541 นายเจียว สัมพัน กับนายนวน เจีย แกนนำคนสำคัญของเขมร
แดงก็ประกาศยอมแพ้และวางอาวุธ ส่วนนายพอล พต ผู้นำคนสำคัญ
อีกคนที่ตายอยู่กลางป่าลึกในเมืองอัลลองเวง จึงเป็นอันปิดฉากกองกำลัง
เขมรแดงไปในที่สุด

"ตอนนั้นซื้อมองกับฉันจึงคิดว่า ถึงเวลาที่เราจะกลับกันพหุชาและตามหาลูก เราสองคนใช้เวลาหลายต่อหลายปีแต่ก็ไม่พบ เพราะระยะเวลาจากวันที่เขมรแดงยึดกรุงพนมเปญจนกระทั่งพวกเขาประกาศยอมแพ้มันกินเวลาดังยี่สิบสามปี บ้านเมืองก็ถูกทำลายไปมาก ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด บางครั้งฉันถึงกับถอดใจ คิดว่าวันหน้ากับโบว์เจียอาจจะหายไปแล้วก็ได้ แต่ซื้อมองกับบอกฉันเสมอว่า..."

ผกาทอดเสียงลง เธอถอนหายใจก่อนจะเหม่อมองผ่านหน้าต่างรถไปยังท้องฟ้าสีคราม แล้วเอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง

"ลูกของเรายังมีชีวิตอยู่ และเขาจะไม่ยอมแพ้จนกว่าจะได้พบลูกอีกครั้ง"

ตัวอย่าง

บรรยากาศการทำบุญครบรอบวันเสียชีวิตของศศิตาเป็นไปอย่าง
 เงียบเชียบ แผงเอาไว้ด้วยความอาดูร คนที่มางานก็ล้วนแต่เป็นญาติที่
 สนิทกับบิดาของเธอเท่านั้น ซึ่งก็มีเพียงไม่กี่คน ส่วนญาติทางฝั่งมารดา
 ผู้ล่วงลับไปแล้วนั้นไม่มีเอาเสียเลย

ศศิตาเคยเล่าให้เขาฟังว่ามารดาของเธอไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ตา
 ย้ายของเธอกับที่อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี ก็เสียชีวิตลงไป
 เมื่อหลายปีก่อนแล้ว จะมีเหลือก็แต่เพียงนางสาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกับ
 มารดาซึ่งเธอเองก็ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาก่อน เพราะติดตามครอบครัว
 ไปอยู่ที่ฝรั่งเศสตั้งแต่เล็กๆ

ระยะทางที่ห่างไกลและระยะเวลาที่ผันผ่าน ทำให้ทั้งแม่ของเธอ
 และคุณน้าม๊อต้องห่างกันไปด้วย พ่อมารดาของเธอเสียชีวิตลงเมื่อ
 ยี่สิบสามปีก่อนจากอุบัติเหตุรถเก๋งระเบิดที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ก็ยัง
 ทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับนางสาวม๊อต้องห่างกันมากไปอีก

“ตาจะไปเขมรหรือ” ชงชัย บิดาของศศิตาเอ่ยถามเขาหลังจากเสร็จ
 งานทำบุญแล้ว ซึ่งท่านก็ยังคงเรียกชื่อประเทศกัมพูชาแบบผิดๆ ว่า “เขมร”
 เหมือนคนไทยทั่วๆ ไป

“ครับคุณพ่อ ผมกำลังจะไปกัมพูชาครับ” เขาหันไปตอบโดยแก้ไข
 ชื่อประเทศให้ในที

“พอตีห้าจะต้องทำบทความเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนลงนิตยสารนะครับ”

“มีเวลาสักหน่อยไหมล่ะ ตัดผมตัดผม โกงหนวดโกนเคราเสียหน่อยสิ”

ศาสตราจารย์ ยกมือขึ้นจับปลายคาง รู้สึกได้ถึงไรเคราและหนวดหรือมเครา ก่อนจะยิ้มแก่อื้อหือชายชาผู้หวังดีต่อเขาเสมอ เหมือนกับครั้งนี้ ที่แม้ท่านจะไม่พูดออกมาตรงๆ เขาก็พอจะเดาได้จากคำถามและน้ำเสียงของท่านว่า ท่านคงจะเป็นห่วงเขาที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวขนาดนี้ และคงอยากให้เขาสดชื่นทุกขัโศกออกไปจากใจแล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่เสียที

“เรื่องหนวดเครา เดี๋ยวไปถึงกัมพูชาจะไปโกนให้เรียบร้อยครับ ส่วนเรื่องผม...”

ศาสตราจารย์เสียงลง ก่อนจะเอ่ยออกมาเบาๆ “สงสัยต้องรอกลับมาก่อน เพราะจะบินบายนี่แล้ว คงไม่มีเวลาไปร้านทรงผมครับ”

ธงชัยพยักหน้า ก่อนจะยื่นมือมาจับไหล่ของเขาแล้วบ๊อบเบาๆ “ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้โชคดีนะ พ่อขออวยพรให้ตาได้พบกับสิ่งใหม่ๆ ที่จะทำให้ชีวิตสดชื่นขึ้นในการเดินทางครั้งนี้ก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มพนมมือพร้อมค้อมศีรษะลงต่ำ น้อมรับคำอวยพรนั้น โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่คาดคิดเหมือนกันว่า คำอวยพรจากบิดาของภรรยาผู้ล่วงลับนั้นจะมีผลต่อเขาอย่างมากมายในเวลาต่อมา

หลังจากนั้นไม่นาน รถหฺรของตระกูลซันก็แล่นมาจอดหน้าศาลาตามเวลาที่ได้นัดหมายไว้ เพื่อรับเขาไปที่สนามบินตามคำขอร้องแถมบังคับของผกา ที่อยากจะอำนวยความสะดวกให้เขาบ้าง หลังจากที่เขาปฏิเสธคำจ้างและคำที่หักจากเธอไปโดยอ้างว่าเขาเองจะต้องเดินทางไปกัมพูชาอยู่แล้ว และก็ยังโม้ด้วยว่าการเดินทางไปครั้งนี้ เขาจะตามหาตัวจัน วัฒนนา ให้เธอเจอหรือไม่

ศาสตราจารย์กวราลาพ้อตาแล้วเดินไปขึ้นรถ ก่อนที่รถคันหรรุจะแล่นออกจากบริเวณวัดมุ่งหน้าสู่สนามบินสุวรรณภูมิทันที

เครื่องบินรุ่นเอทีเซเวนใช้เวลาเดินทางจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิถึงท่าอากาศยานนานาชาติเสียมเรียบเพียงประมาณหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น การเดินทางครั้งนี้ราบเรียบสมชื่อจุดหมาย ทำให้เขามาถึงทันเวลาสืบหาข่าวพิกิตตามที้นัดหมายกับเที่ยง ผู้เคยเป็นนักคุเทศก์ให้เขาเมื่อคราวที่แล้วพอดี

ทันทีที่เหยียบพื้นลานบิน ศาสตราจารย์ได้รับผลกระทบจากอิทธิพลของลมมรสุมประจำปีในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงตุลาคมของกัมพูชาในทันที เพราะลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ทำให้กัมพูชามีฝนตกเกือบทุกวัน เขาจึงรับร่มจากพนักงานสายการบินก่อนจะรีบก้าวยาวๆ ผ่าสายฝนไปจนถึงอาคารสนามบิน นึกหัวในใจว่าหากฝนตกแบบนี้ทุกวัน จะมีผลกระทบอะไรต่องานของเขาบ้างหรือเปล่า

เมื่อถึงทางเข้าอาคารผู้โดยสาร ศาสตราจารย์ก็รีบให้พนักงานอีกคนแล้วก้าวผ่านประตูเข้าไปภายใน ก่อนจะได้พบกับรูปปั้นชาวขอมโบราณที่ช่างสี่ขาขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านต้อนรับนักท่องเที่ยวทุกคนอยู่ตรงโถงตรวจคนเข้าเมืองเหมือนคราวที่แล้ว ท่าทางของรูปปั้นนั้นยังคงขึงขังราวกับจะคอยบอกนักท่องเที่ยวทุกคนว่า พวกคุณกำลังเดินทางเข้าสู่ดินแดนที่มีอารยธรรมเก่าแก่และยิ่งใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ศาสตราจารย์ให้รูปปั้นนั้นก่อนจะเดินไปยื่นเอกสารต่างๆ ให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงเดินไปรับกระเป๋าเดินทางก่อนจะออกสู่พื้นที่ต้อนรับผู้โดยสารขาเข้า ซึ่งบัดนี้คลาคล่ำไปด้วยตัวแทนจากบริษัททัวร์ต่างๆ ที่มาชูป้ายคอยรับนักท่องเที่ยวกันอย่างคึกคัก

“คุณศาสตราครับ”

เสียงใครคนหนึ่งดึงสายตาของเขาให้มองหา ชายหนุ่มยิ้มเมื่อเห็น ใบหน้าอันคุ้นเคยของมัคคุเทศก์ที่เคยใช้บริการกันมาก่อนเมื่อห้าปีที่แล้ว เขายิ้มตอบแล้วรีบลากกระเป๋าเดินเข้าไปหาทันที

“ตีเวียะฮ์ซัวซเตียบาด” มัคคุเทศก์ชาวแกมพูชาเอ่ยสวัสดียามบ่าย กับเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดีครับ”

“มาครับ ผมช่วย” เทียงเอ๋ยเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งพร้อมกับ เอื้อมมือมารับกระเป๋าเสื้อผ้าจากเขา ก่อนจะผายอีกมือเชื้อเชิญเขา ให้ตามไป

เทียงลากกระเป๋าปลีกตัวจากฝูงชนออกไปที่ลานจอดรถอย่าง แคล้วคล่อง แม้จะอายุยาวนานถึงห้าสิบแล้ว แต่ก็ยังดูทะมัดทะแมงและ แข็งแรงเหมือนคนหนุ่มไม่น้อย แกเคยเล่าให้เขาฟังว่า ช่วงยุคมืดที่ เขมรแดงปกครองประเทศนั้น แม้จะสร้างคามทุกข์ทรมานให้แกอย่างมาก แต่ก็กลับทำให้แกกลายเป็นคนแข็งแรงและเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรคใดๆ ได้เหมือนกัน หลังจากเผชิญกับปีศาจที่น่าสะพรึงกลัว ยิ่งกว่าสิ่งใดมาแล้ว

ถึงตอนนี้ ฝนขาดเม็ดลงแล้ว รถตู้ที่จอดอยู่ด้านหน้าอาคาร ผู้โดยสารขาเข้ามีหยดน้ำเกาะพราว ยกเว้นตรงกระຈกหน้าที่มีร่องรอย ของยางปัดน้ำฝนอยู่ ชายหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูรถด้านคนขับลงมาแล้ว กุลิฎจ่อเข้ามาช่วยเทียงอีกแรง ทั้งคู่ช่วยกันนำกระเป๋าของเขาขึ้นหลังรถ ก่อนจะวิ่งมาเลื่อนเปิดประตูให้

“นี่ชาวครับ”

เทียงผายมือไปที่คนขับรถหนุ่ม “หลานของผมเอง ผมให้มันมา ทำหน้าที่ขับรถให้เราตลอดหรีปครับ”

ชายหนุ่มผู้มีนามว่าซวง พนมมือไหว้เขาอย่างนอบน้อมตามคุณลักษณะของชาวกัมพูชาที่ยังคงยึดถือระเบียบแบบแผนการเคารพผู้ใหญ่อย่างมั่นคง

“จุมเรียบซัวบัต” ซวงกล่าวคำ ‘สวัสดี’ ซึ่งเป็นคำกลางๆ สำหรับใช้ได้ทุกเวลาแก่เขาด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“สวัสดี” ศาสตราจารย์อัมรับไหว้ ก่อนจะก้าวขึ้นไปนั่งในห้องโดยสารตามคำเชื้อเชิญของคนขับรถหนุ่ม

หลังจากประตูเลื่อนเปิดไม่นาน สองลุงหลานก็ขึ้นประจำตำแหน่งด้านหน้ารถ ซวงนำรถตู้เคลื่อนตัวออกจากท่าอากาศยานนานาชาติเสียมเรียบไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ก่อนจะเลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนชนแล-รุทซิกซ์หรือถนนแอร์พอร์ต เพื่อเดินทางไปยังโรงแรมอังกรวีเรียราที่ตั้งอยู่บนถนนโหดัมบอ ริมแม่น้ำเสียมเรียบ อันเป็นโรงแรมเดิมซึ่งเขาเคยมาพักเมื่อห้าปีที่แล้วในที่สุด

เมื่อถึงโรงแรม เทียงพาเขาไปนั่งรอที่ล็อบบี้แล้วปลีกตัวไปจัดการเรื่องห้องพักให้ ปลอຍให้ซวงทำหน้าที่ชนกระเปาะลงจากรถมาส่งให้พนักงานของโรงแรม ไม่นานมีคฤศก์อุใจก็เดินกลับมาพร้อมคิยการ์ดกับบัตรรับประทานอาหารเช้า ยื่นให้เขาด้วยรอยยิ้ม

“วิวแม่น้ำที่ดูชอบครับ”

ชายหนุ่มชาวไทยยิ้มพร้อมรับคิยการ์ดและบัตรรับประทานอาหารเช้ามา “ขอบคุณครับ”

“เดี๋ยวขึ้นไปเก็บข้าวของ แล้วอีกสักชั่วโมงผมจะพาคุณไปสักการะองค์เจ้าเจ็ก องค์เจ้าจอม จากนั้นค่อยไปรับประทานอาหารเช้าที่โรงแรมรัฟเฟิลส์ แล้วค่อยไปนั่งเล่นชิวชิว ที่ผับสตรีตตีใหม่ครับ”

“ก็ดีครับ” เขาพยักหน้าเห็นด้วยกับโปรแกรมของเทียง มั่นคงช่วยเติมพลังให้เขาพร้อมสำหรับการทำงานที่จะเริ่มในวันพรุ่งนี้ได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญครับ” เทียงผายมือไปยังลิฟต์ซึ่งมีพนักงานของ
โรงแรมถือกระเป๋าของเขารออยู่แล้ว

ศาสตราตามพนักงานโรงแรมขึ้นไปยังห้องของเขา ไม่ลืมให้ทิป
เป็นสินน้ำใจแก่เด็กหนุ่มที่อุทิศส่วหน้ากระเป๋ามาให้ตามธรรมเนียม

เมื่ออยู่ตามลำพัง เขาปลดกระเป๋าสะพายที่บรรจุเครื่องมือถ่ายภาพ
ลงและวางเอาไว้บนเตียง เดินไปลากกระเป๋าเดินทางมาวางนอนไว้ข้างตู้
เสื้อผ้า ก่อนจะนั่งลงแล้วเปิดมันออกจนเห็นรูปแต่งงานของเขากับศศิตา
วางอยู่อย่างสงบ เขายิ้มให้เธอ แล้วหยิบกรอบรูปขึ้นมามองดูด้วยความ
รู้สึกหงอยเหงาจนอดใช้ฝ่ามือลูบเบาๆ บนใบหน้าของเธอด้วยความคิดถึง
ไม่ได้ แต่สุดท้ายก็ต้องถอนใจออกมา แล้ววางกรอบรูปนั้นบนโต๊ะเตี้ย
ข้างหัวเตียงอย่างทะนุถนอม

หลังจากนั้นเขาก็จัดการนำข้าวของและเสื้อผ้าออกมาเก็บและ
แขวนเอาไว้ในตู้จนหมด เหลือเพียงที่โกนหนวดและผ้าเช็ดตัวสีครีมที่วาง
พาดเอาไว้บนเตียงเท่านั้น ก่อนจะเลื่อนกระเป๋าเปล่าไปไว้ใต้โต๊ะ แล้วยก
นาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู

ยิ่งเหลือเวลาอีกมากพอสำหรับการเรียกความกระปรี้กระเปร่า
ด้วยการอาบน้ำ คิดได้ดังนั้นจึงถอดเสื้อเชิ้ตและเสื้อยืดออกพร้อมกับ
กางเกงยีนและกางเกงชั้นในจนกระทั่งเปลือยเปล่า เขาหันไปหยิบผ้าเช็ด-
ตัวอยู่ที่โกนหนวดบนเตียงแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ศาสตรามองดูตัวเองในกระจกเงาบานใหญ่ ผลจากการออกกำลังกาย
อย่างสม่ำเสมอทำให้ร่างกายของเขาฟิตปั๋ง ภรรยาของเขาชอบใช้มือ
เรียบบางลูบไล้แก้มอกของเขาทุกเช้าอย่างชื่นชม เขายิ้มให้แก่ความหลัง
ก่อนจะเริ่มกำจัดหนวดเคราออกตามที่ได้สัญญาต่อบิดาของเธอเอาไว้
ก่อนจะมาถึงนี้ เมื่อเสร็จแล้วก็ก้าวเข้าไปในห้องอาบน้ำ เปิดฝักบัวให้สายน้ำ
เย็นฉ่ำชะล้างเอาความเหนื่อยล้าเล็กๆ น้อยๆ จากการเดินทางทิ้งไป

เขาใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงสำหรับการอาบน้ำและแต่งตัว พอใกล้

ชีวิตของ 'ศาสตรา' ดำเนินไปอย่างมีขอบเขตเมื่อภรรยาตัวหนักไป
จนมีผู้xorรองให้เขาช่วยตามหาลูกสาวซึ่งพลัดพรากกันมานานกว่าสามสิบปี
ณ ประเทศกับพญา

ที่นั่น เขาได้พบกับ 'จิบบาร์' หญิงสาวชาวกับพญา
ผู้ต่อสู้กับรันทามานเพื่อใหตนเองกับน้องชายได้อีกกับครอบครัว
การก้ากรั้งนี้ทำให้เขาเริ่มมองจิบบาร์อย่างที่ไม่เคยมองหญิงอื่น
นอกจากภรรยาผู้ล่วงลับ ในขณะที่เขาเสกกับหลายเริ่มบ่งชี้ว่า
คนที่เขาตามหาเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเธอ

จะนิคโหมหากาศสตราจะค้นพบว่า สายใยแห่งความรักเส้นไหม
กำลังก่อเกิดขึ้นระหว่างเขากับเธอคนนี้

...เพื่อความสะดวกใจในอาเชียน...คือแนวคิดหลักของนวนิยายซึ่งนักประพันธ์ได้ใช้
ความสามารถเชิงวรรณศิลป์ร้อยเนื้อเรื่องให้สนุกสนานไปตามจินตนาการ
โดยมี "แก่น" ที่มุ่งหมายจะก่อให้เกิดความเข้าใจและสร้างสายสัมพันธ์
ไว้พร้อมแดนให้เกิดขึ้นในประชาคมอาเชียนของเรา...ผมขอชื่นชมครับ"

นายอรฤตยุทธ์ ศรีสมุทร อธิบดีกรมอาเชียน

ข้อบกพร่อง เป็นนามปากกาของ มนต์ชัย ศิริวัชร จกการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะวิศวกรรม-
ศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลังสำเร็จการศึกษาได้เข้าทำงานในบริษัท
ที่ปรึกษาด้านการก่อสร้างแห่งหนึ่ง ภายหลังเขียนนิยายควบคู่ไปด้วย และนำไปลงในเว็บไซต์ต่างๆ
จนกระทั่ง คุณการบูร สุทธิไธธรา เห็นผลงาน จึงได้ติดต่อขอลิขสิทธิ์งานเรื่อง ศิริวัชรทะเลทรายเดือด
มาตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ปริ้นเซลในเครือสถาพรนิวส์ นอกจากนั้นยังมีผลงานตีพิมพ์กับพิมพ์คำ
สำนักพิมพ์ ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์
ในเครือสถาพรนิวส์อีกหลายเล่ม
ด้วยกัน

24

ทาง: กรุงเทพฯ

๒๕

สำนักพิมพ์

www.satapornbooks.com

สำนักงานพิมพ์ในเครือสถาพรนิวส์

บทคัดย่อ

ISBN 978-616-00-0637-3

5 บาท 280 บาท